

dem og Kirken, at man saaledes uden videre stöder Jolk hort og siger til dem: Eder ville vi ikke have med at gjøre, I Forældre have begaaet den Feil, og det skal gaa ud over Eders Børn. Jeg skal bemærke, at der kun er mig bekendt at have været to Tilfælde, hvor kjøbenhavnske Præster have negtet at foretage disse Daabshandlinger; om der har fundet Negtelse Sted udenfor Kjøbenhavn, veed jeg ikke. Studenterfamfundets Netshjælp har med sin sædvanlige Beredvillighed overladt mig paa Anmodning Udstykkerne i de to Tilfælde, jeg nævnte, hvor Pastor Møller ved Paulskirken og Pastor Kindom negtede at døbe, og det fremgaar deraf, at man ganske kort uden videre Motivering har fastholdt sin Vægring. I Anledning af det ene Tilfælde blev der saa senere hen skrevet til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, men det høitærede Ministerium har ikke endnu besvaret denne Henvendelse. Jeg antager, at det er, fordi denne Forespørgsel i Mellemtiden er bleven anmeldt her. Jeg skal for Fuldstændigheds Skyld oplyse, at i alt Fald Hr. Pastor Møller ved Paulskirken ligesom Hr. Joh. Petersen gjør sig skyldig i den Forverling af Forældrenes og Børnenes Ret, som jeg i mit Foredrag har udtalt mig imod. Han har forelagt et Par Forældre, der vare borgerlig viede, og som ønskede deres Barn døbt, en Erklæring saalydende: „Undertegnede erklære herved, at vi aldrig have havt til Hensigt at udtræde af den evangelisk-lutheriske Kirke. Vi have ikke forstaaet Følgerne af den for Borgmesteren afgivne Erklæring: „at begge ikke høre til noget her i Landet anerkjendt Trossamfund“, og idet vi angre det overlede Skridt, vi derved have gjort, bede vi om at maatte optages igen som Medlemmer af Menigheden, og som saadanne faae vort Barn døbt i den danske Folkekirke. Vi ere ogsaa rede til at modtage kirkelig Velsignelse over vort Vgtestab som Tegn paa vor Tilbagetræden i Kirken.“ Denne Erklæring understreved vedkommende Forældre ikke, og det vedkommende Barn er derfor endnu ikke blevet døbt. Det er ikke rimeligt, at dette Barn overhovedet bliver døbt, medmindre det senere hen i sit Liv skulde føle religiøs Trang dertil. Det er altsaa, forekommer det mig, et Tilfælde, hvor den paagældende Præst alene bærer Ansvar for, at det vedkommende Barn ikke bliver døbt; thi Underskrift af denne Erklæring kan han ikke med Rette forlange som Betingelse for Barnets Daab, i alt Fald ikke efter mit Synspunkt, som er, at Barnet har selvstændig Ret til at forlange sig døbt, en

Ret, som det igjennem en bestiftet Børge maatte kunne indtale ved Domstolene mod den vedkommende Præst. Ja, det kan ganske vist være tvivlsomt, hvorvidt Retten er af en saadan Bestaenhed, at den kan indtales ved Domstolene; jeg anser det selv for meget tvivlsomt, skjøndt jeg ikke kan se nogen Grund til, at den ikke skulde kunne indtales derved, men at Daabshandlingen, som jeg her har talt om, vil kunne kræves administrativt ved Paalæg til vedkommende Præst, er utvivlsomt. Jeg vil derfor finde det ganske naturligt, at det skete, og hvis den høitærede Minister er enig med mig i min Forstaaelse af Loven af 13de April 1851 §§ 9 og 10, kan jeg ikke skjønne, hvorledes han vil undgaa at give Præsterne et Paalæg om at foretage saadanne Daabshandlinger. Jeg faar muligvis Leilighed til paa et senere Trin af Forhandlingen at komme noget nærmere ind paa den Diskussion, der har været ført i Pressen om denne Sag. Jeg antager, at denne Diskussion vil blive optagen her; thi den forekommer mig at være overmaade mærkelig; den forekommer mig ikke alene at indeholde en Forverling i Forudsætningerne, men tillige at være af den Bestaenhed, at jeg i alt Fald for mit personlige Vedkommende ikke kan forene den med Kravene til virkeligt religiøs Liv, til virkelig religiøs Tro og kristelig Kjærlighed.

Min Forespørgsel, som altsaa lyder saaledes: „Hvilke Skridt agter Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet at foretage overfor den af en kjøbenhavnsk Præst offentlig fremsatte Opfordring til ikke at døbe Børn af Forældre, som inden borgerlig Vielse have afgivet Erklæring om ikke at høre til noget her i Landet anerkjendt Trossamfund, og overfor den eller de Præster, som have fulgt ovennævnte Opfordring og negtet at foretage saadanne Daabshandlinger?“, gaar altsaa mere detaillert ud paa, om den høitærede Minister, hvis han er enig med mig i min Betragtning, vil paalægge de paagældende Præster at foretage disse Daabshandlinger, og for det Andet, om han finder Anledning til at give Forfatteren i „Nationaltidende“, Hr. Pastor Joh. Petersen, og de Præster, der have fulgt ham, en Brettefættelse, og hvis den høitærede Minister ikke er enig med mig i min Hovedbetragtning, tilsigter Forespørgslen at faae en Udtalelse fra hans Side om, hvorvidt han vil foreslaa Forandring i den bestaaende Lovgivning; thi det maa altsaa være den, som i saadanne Tilfælde maatte være til Hinder for Foretagelsen af saadanne Daabshandlinger.